

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4342/2018
18.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милица Лесковац, адвокат у ..., против туженог „ББ“ Д.О.О. ..., кога заступа Сретен Радовановић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 2661/17 од 22.02.2018. године, у седници већа одржаној 18.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 2661/17 од 22.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду број П 39430/13 од 21.12.2016. године одбијен је приговор пресуђене ствари као неоснован (први став). Другим ставом изреке је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати износ од 9.356.386,36 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до коначне исплате, у року од 15 дана. Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 364.000,00 динара у року од 15 дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж 2661/17 од 22.02.2018. године одбио жалбу тужиље као неосновану и потврдио првостепену пресуду, те одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепеног пресуде тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је била оснивач СТР „ВВ“ у ... и била је у пословном односу са „ГГ“ (правни претходник туженог) од којег је куповала

робу током 2004. године по систему да на дан преузимања и фактурисања робе врши замену амбалаже тако што је „ГГ“ враћала празну амбалажу у количини преузете робе. Дана 14.12.2004. године тужила је вратила ГГ непродату, купљену робу, за шта су јој издате повратнице од 14.12.2004. године, а записником од 20.12.2004. године правни претходник туженог је потврдио пријем амбалаже од тужиле за 556 ПВЦ носилки, 6672 стаклених винских боца 1/1 и 10 палета. Та амбалажа није враћена тужили због чега је тужила водила парнични поступак који је довршен правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду број П 87326/10 од 27.03.2013. године којом је тужени обавезан да тужили плати износ од 543.130,40 динара са законском затезном каматом на име накнаде вредности повратне амбалаже. Тужилин супруг је оснивач и власник привредног друштва „ДД“ из Тужила је у име своје радње са тим привредним друштвом 01.10.2004. године закључила уговор о закупу управо оне амбалаже и у оним количинама коју јој није вратио правни претходник туженог. Уговор је закључен на период од два месеца. Економско финансијским вештачењем је утврђена висина месечне закупнине по уговору од 01.10.2004. године од 60.023,77 динара, што на дан састављања налаза 08.10.2013. године за 102 месеца износи 9.356.386,36 динара (за период од 20.12.2014. године па до јуна 2013. године када је тужени исплатио тужили износ по пресуди). На основу овог налаза је утврђено да у пословним књигама и финансијским извештајима тужилине радње и привредног друштва њеног супруга нису евидентирани ни уговор о закупу од 01.10.2004. године ни фактуре ни у 2004. ни у 2005. години, да тужила не поседује документацију о плаћању закупнине за амбалажу ни кроз изводе из банака ни кроз компензацију између ова два субјекта. Тужила се први пут обратила „ГГ“ 2009. године са 4 рачуна који би имали импликације на биланс стања и успеха тужилине радње у 2009. години, али тужила за своју радњу није приложила финансијски извештај за 2009. годину. Није било спорно да је тужилина предузетничка радња брисана из регистра 24.02.2009. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужила није била ималац- власник амбалаже, односно СТР „ВВ“, чији је она била власник и да на основу члана 219. Закона о облигационим односима –ЗОО њој не припада корист коју је правни претходник туженог и тужени могао да има користећи амбалажу у периоду од дана предаје амбалаже – задужења 20.12.2004. године до дана извршеног плаћања вредности амбалаже јуна 2013. године, те да тужила није доказала да је тужени користио амбалажу у спорном периоду.

Другостепени суд је указао да се правом из члана 219. Закона о облигационим односима може користити не само власник ствари већ ималац, јер то може бити и купац или корисник ствари по неком другом основу. Оценио је да је правилно првостепени суд применио правило о терету доказивања када је одбио тужбени захтев тужиле, јер она није пружила доказе из којих би се могло закључити да је дошло, тј. да ће извесно доћи до умањења њене имовине због тога што је она плаћала, тј. што ће плаћати накнаду за коришћење амбалаже коју је тужени задржао. Закључио је да је уговор који је тужила закључила са фирмом свога мужа о закупу амбалаже ништаван на основу члана 103. став 1. ЗОО зато што тај уговор није евидентиран ни код тужиле, нити код привредног друштва њеног супруга, што не постоји записа у пословним књигама и финансијским извештајима да је тужила плаћала закупнину за амбалажу ни преко банке нити путем компензације.

Врховни касациони суд оцењује да су правилно нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиље. Уговор о закупу амбалаже који је закључен између СТР „ВВ“ на коме је власник била тужиља и Привредног друштва „ДД“ из ..., чији је власник и оснивач њен супруг је ништав на основу члана 103. ст. 1. ЗОО како је то правилно закључио другостепени суд наводећи јасне и правилне разлоге за свој закључак. Чак и да уговор о закупу није ништав он је био закључен на време од два месеца, тако да тужиља свакако по протеку овог рока није била купац амбалаже. Неко друго својство није ни могла да стекне јер се у оквиру та два месеца трајања уговора (14.12.2014. године) амбалажа нашла у поседу код правног претходника туженог. Према томе тужиља није била ни власник, ни купац, нити корисник предметне амбалаже по неком другом основу и не може да тражи корист коју су правни претходник туженог и тужени у спорном периоду евентуално имали од амбалаже која је у власништву привредног друштва „ДД“ из ... који је био легитимисан да устане са тужбом са таквим тужбеним захтевом. Погрешно ревидент закључује да то што је тужени тужилји исплатио вредност амбалаже на основу правноснажне судске пресуде њој даје легитимацију за тужбу у овој парници. У тој парници тужиља јесте била активно легитимисана јер је она била та која је „ГГ“ вратила непродату купљену робу, па су јој издате две повратнице 14.12.2004. године, а у записнику од 20.12.2004. године је констатовано да је правни претходник туженог потврдио пријем амбалаже од тужиље.

Врховни касациони суд је оценио да ревизијски наводи тужиље нису основани, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић